

Den skabende Guddom

og Guddommens dobbeltrolle som 0X og X1

v/Mischa Lim

I sin artikel i Den Ny Verdensimpuls 3/2008 på s. 25 skriver Ole Therkelsen (OT) under afsnittet *'X1's dobbeltrolle som X1 og som 0X'*, at han som matematiker vil "forsøge at udtrykke de to nuancer" mellem 0X og X1 og opstiller herefter følgende to ligninger:

1. $X1 = X1 + X2 + X3$
2. $0X = X1 + X2 + X3$

Konklusionen af disse ligninger må være, at $X1 = 0X$. Som kommentar hertil skriver OT, at "både 0X og X1 omtales af Martinus som 'det immatrielle', 'den første årsag' og 'den årsagsløse årsag'", og OT kommer herefter frem til, at *forskellen* mellem dem ikke kan være særlig stor, idet han siger, at "X1 er det af de tre X'er, der i sin natur kommer nærmest naturen af 0X". Og senere konkluderer han: "I hovedtræk ser jeg ikke selv nogen væsensforskel mellem X1 og 0X, men jeg oplever alligevel en ny pædagogisk dimension ved indførelsen af begrebet 0X". OT anser heller ikke forskellen for at være "særlig stor". Men hvad denne forskel indeholder, kommer OT desværre ikke ind på i sin artikel, selvom det netop er denne forskel, der må være årsagen til, at Martinus mente det nødvendigt at indføre det nye begreb 0X.

Begrebet 0X tilføjede Martinus i hånden i et maskinskrevet manuskript (DNV 3/2008, kopi af Martinus' originalmanuskript), og her skriver Martinus også, hvad han mener med dette begreb. Når Martinus indfører noget nyt, er det, fordi ingen af de øvrige benyttede udtryk dækker det, han vil beskrive. Så derfor bør netop dét skærpe vor opmærksomhed og få os til at fordybe os i emnet.

Det førnævnte manuskript var desværre ikke færdigbearbejdet til udgivelse og var heller ikke gennemkorrigeret af Martinus. Hvis manuskriptet skulle have været udgivet, havde Martinus også færdiguddybet sin analyse af dette nye begreb for os.

Men i 2004 inkluderede rådet for Martinus Institut alligevel dette manuskript i bogen *'Den intellektualiserede Kristendom'*, og rådet havde selv færdigbearbejdet det. Man må gå ud fra, det er sket, efter at man har konsulteret sig med Institutets Samarbejdsstruktur, hvori Martinus siger: *"Jeg tror ikke, man skal forsøge at lade nogen lave mine ufærdige manuskripter færdige. Men hvis man*

kan forstå, hvad jeg mener, må de udgives i ufuldstændig form." (Strukturen stk 13.4)

Som det fremgår ovenfor, må der eksistere en forskel mellem 0X og X1, også selvom den ikke er "særlig stor" ifølge OT. Men når der *er* en forskel, er det vigtigt at få klarlagt, hvad denne forskel indeholder. Jeg henvendte mig derfor direkte til OT for at få dette uddybet nærmere og fik svaret: "Du kan, ligesom jeg, lave en egen fortolkning."

Dette svar undrede mig, og jeg kunne ikke undgå at tænke på rådets planlagte udgivelse af en ny symbolbog (Det evige Verdensbillede 5), hvor symbolforklaringerne heller ikke er færdigbearbejdede af Martinus, og jeg håber ikke, at Institutet kommer med en fortolkning. Om disse ufærdige symboler har Martinus selv udtalt: *"Symbolforklaringerne skal skrives af mig. De er i mig, og jeg kan ikke føre dem over i andre mennesker. Skal de skrives, så skal de skrives af mig (...)"* (Strukturen, rådsmøde 27.8.74) Og Martinus siger endvidere: *"Jeg har lavet symbolerne før analyserne. Der ligger ingen særlig forklaring af mig til de nye symboler, og derfor mener jeg, at hvis nogen får ret til at fortsætte, hvad kommer der så ud af det? Nogen tror jo, de ved meget mere, end de ved. Heldigvis ikke alle, men der er altid nogle, som mener, de ved det hele, og at de nemt kan lave det færdigt. Men hvad bliver der så ud af det?"* (Strukturen, rådsmøde 5.8.80).

Da OT er tidligere medlem af rådet for Martinus Institut foruroligede hans svar og rådets indstilling til et ufærdigt manuskript mig, for det første fordi man underviser i materialet, og for det andet fordi Institutet kun må udgive sådanne manuskripter, såfremt man har forstået indholdet, og i så fald kun i den ufuldstændige form, som manuskripterne foreligger. Martinus beskæftiger sig med åndsvidenskab, og han bygger *ikke* sin viden på gisninger og fortolkninger, så der kan ikke indføjes *personlige* fortolkninger i hans værker.

Da jeg som sagt ikke kunne få noget svar på mine spørgsmål, begyndte jeg selv at fordybe mig i emnet.

Begreberne 0X og X1

I føromtalt manuskript har Martinus anført eksistensen af begreberne 0X og X1. Vi har allerede hørt om X1 som *er* Guds jeg, Skaberen. X2 som *er* Guds skabeevne

og X3 som er det skabte eller verdensaltet. Dette har jeg symboliseret i den ligesidede trekant (se fig. 1). *Denne trekant er således den bærende 'konstruktion' for den synlige del af Guddommen, som vi kender som alt det skabte, dvs. hele verdensaltet såvel det fysiske område som det åndelige* (se ligning a) nedenfor).

0X er derimod et nyt begreb, og hvorfor dukker dette pludselig op i et ufærdigt manuskript? Hvilken mission har det?

Det forklarer Martinus selv i det nu offentliggjorte manuskript. Martinus har igennem hele sit værk Det tredje Testamente, Livets Bog, beskæftiget sig med analysen af det levende væsen og dets eksistens, men ved at indføre dette nye 0X, løfter Martinus sine analyser op på et endnu højere plan, nemlig op på selve Guddommens virkelige plan, og siger herom:

"Hvordan er de levende væsener og Guddommen forbundet med hinanden? – For at forstå dette må vi tilbage til det område i Guddommen, der fremtræder som et immaterielt noget, og som i virkeligheden udgør Guds 'jeg'. Dette immaterielle noget vil vi herefter udtrykke som '0X'. Dette jeg besjæler hele verdensaltet, både den fysiske og den åndelige side ved det. Det udgør det evigt levende noget. Men det fremtræder ikke som en frigjort materiemasse eller som et stofocan. At det er utilgængeligt for al sanseoplevelse, forandrer ikke princippet. Det gør jo netop den her følgende erkendelse mulig. Hvordan skulle det levende væsens eksistens være mulig, hvis ikke der eksisterer realiteter, der var højere og finere end den fysiske og åndelige materie, som menneskene er i stand til at sanse? Det immaterielle noget – 0X – som altså ikke er materie og kun kan udtrykkes som 'immaterielt', fordi det ikke kan sanses, danner Guds jeg og forekommer således, at det også danner jeg'et i ethvert levende væsen".

Hvad fortæller Martinus her? Martinus henviser til et område uden for det, vi hidtil har beskæftiget os med, nemlig det levende væsens eksistens og liv, det som hele Livets Bog går ud på, og som det også fremgår af alle hans symboler. Men bagved alt dette siger Martinus, at der eksisterer noget andet, og det beskriver han som 'noget immaterielt noget', og det har han givet betegnelsen '0X'. Dette 0X må således ligge uden for det skabte område, uden for det verdensalt, som vi f.eks. kan se i hans hovedsymbol. Her er verdensaltet omgivet af den sorte 'farve'. Dette må betyde, at det sorte på symbolerne udgør 'det immaterielle noget 0X'.

Som det fremgår af Martinus tekst, må Gud, før han kan blive 'synlig' i en fysisk eller åndelig materie, dvs. i en X1-tilstand, forinden eksistere i en immateriel eller usynlig tilstand også kaldet 0X. Denne 0X-tilstand danner således baggrunden for, at Guds skabende funktion kan

blive synlig, ligesom der står i Biblen: *"Og jorden var øde og tom, og der var mørke over verdensdybet. Men Guds Ånd svævede over vandene. Og Gud sagde: "Der blive lys." (1. Mosebog vers 2-4)*

Martinus forklarer endvidere: *"Vi har her set, at ethvert levende væsen evigt og urokkeligt er forbundet med Gud. Hvad betyder det? – Det betyder tilsvarende urokkeligt, at Guds jeg er delt op i et uendeligt ocean af jeg'er. Verdensaltets materie eller fysiske og åndelige stofområde er gennemtrængt af 'det immaterielle noget' 0X, der også her danner et materien beherskende fast punkt og fundament for det lille materieområde eller den jeg-del af Gud, til hvilket det er knyttet. Dette bliver derved ligesom selve verdensaltet fremtrædende som 'et levende væsen'. Det har et jeg, det har en åndelig og fysisk organisme."*

Martinus viser, hvordan Guddommen 0X er forbundet med X1 minus X2 og X3. 'Forbundetheden' og den deraf følgende 'spænding' (er det urbegæret?) der opstår mellem 0X og X1, sætter moderenergien i gang, som udløser en spaltning, hvorved Guds jeg bliver opdelt i et ocean af jeg'er. Disse udfylder det 'rum', der symboliseres ved det hvide felt i fig. 2. Vi har her med en evig realitet at gøre, hvor 0X ikke kan komme til udtryk, før det forbindes med X1, og hvor X1 til gengæld heller ikke kan eksistere uden 0X. Da Sønnen lever, bevæger sig og er i Gud, så sker der en forvandling af Sønnen fra sekundær til primær bevidsthed, og dermed fornyes og opretholdes Guds primære bevidsthed.

I ovennævnte 'rum' kommer Den hellige Ånd til syne (se fig. 3, de farvede felter mellem 0 og 1). Inden for hele dette 'rum' afspiller det levende verdensalt sig i en evig og uendelig variation. Da både tallene 0 og 1 er forbundet med X, som betegner Gud, bliver tallene beåndet eller besjælet. Her opstår således det treenige princip med Faderen, Sønnen og Helligånden, som er uadskillelige, og som gensidigt betinger hinanden (se fig. 4). Den forskel, som opstår mellem Gud som 0X og Gud som X1, kan herefter udtrykkes i følgende to ligninger:

$$\text{a) } X1 = X1 + (X2 + X3)$$

$$\text{b) } 0X = X1 - (X2 + X3)$$

Som det ses af ligningerne har Guddommen en dobbelt-rolle, idet Guddommen både er ligning a) og ligning b). **Da (X2 + X3) er udtryk for en illusion**, kan både en fysiker og en åndsforsker acceptere disse ligninger. Nu fremgår det, at der rigtigt nok ikke består nogen væsens-forskel mellem 0X og X1, men at den forskel, som OT ikke anser for "særlig stor" er en **illusion**. **Men hvilken illusion! For uden den ingen oplevelse, intet liv! Mens en fysiker ikke kan måle og veje en illusion, så er den åndsforskerens absolutte grundsten!** Så bare ved at æn-

dre et plustegn til et minus i OT's ligning kommer denne 'ingen væsensforskel' frem som ved et trylleslag!

Kontrastparret X1 og 0X er udtryk for Guds hhv. sekundære og primære bevidsthed

Hvis vi skriver ligning a) som følger: **X1 = X1 plus illusion**, så er X1 'det immaterielle noget' i denne tilstand altid 'synlig', fordi det giver sig tilkende eller er tilgængeligt for sansning.

Når Den fortabte Søn forlader sin Faders hus, dvs. den åndelige verden, kommer han i sin X1-tilstand, idet Sønnen giver sig tilkende som et mineralvæsen og dermed bliver tilgængeligt for sansning. Herfra gennemgår Den fortabte Søn en individualiserings- eller bevidsthedsproces gennem de seks tilværelsesplaner fra mineral, plante, dyr, menneske og fortsættende ind i de åndelige riger, hvor han lærer at komme ud af flokbevidstheden og blive et individ igen for derefter at blive et fuldkomment menneske 'i Guds billede efter hans lignelse'. I denne X1-tilstand er *Sønnen et organ i Guds sekundære bevidsthed*.

Hvis vi skriver ligning b) som følger: **0X = X1 minus illusion**, så er 0X 'det immaterielle', 'den første årsag', 'den årsagsløse årsag' og i denne tilstand ikke 'synlig', fordi det ikke tilkendegiver sig hverken på det fysiske eller det åndelige plan. Eller som Martinus selv udtrykker det: "0X er utilgængeligt for al sanseoplevelse."

Da Martinus fik sin store fødsel, oplevede han, at kroppen og alt omkring ham ikke længere eksisterede. Han befandt sig uden for tid og rum og i enrum med Faderen og blev her bevidst i sin 0X- eller sin jeg-som-er-tilstand og oplevede dermed det skabte og dermed også døden som en illusion (se bogen 'Omkring min missions fødsel').

I denne 0X-tilstand er Sønnen et organ i Guds primære bevidsthed.

Den skabende Guddom – Forklaring til tegningerne

For alle tegninger gælder, at det sorte område omkring trekanten symboliserer 'det immaterielle noget', 'den første årsag', 'den årsagsløse årsag', 0X. (Se tegningerne nedenfor!)

Figur 1 Gud/Faderen/Den ene

Trekanten X1, X2, X3 symboliserer Gud/Faderen. X1 er Guds jeg eller Skaberen, X2 skabeevnen og X3 det skabte. De tre X'er kan ikke adskilles, men betinger gensidigt hinanden. Denne trekant er den bærende 'konstruktion' for den synlige del af Guddommen, som vi kender som alt det skabte, dvs. hele verdensaltet.

Figur 2 Sønnen/De mange

Trekanten X, 0, 1 symboliserer Sønnen, den jeg-del af Gud, til hvilket 'det immaterielle noget' er knyttet. Den violette farve symboliserer den syvende grundenergi, moderenergien, som har udløst en spaltning, hvorved Sønnen, De mange, opstår. Mellem 0 og 1 i trekantens vandrette side opstår der uendelig mange muligheder for skabelse i al evighed.

Figur 3 Den hellige Ånd

Trekanten X, 0, 1 symboliserer her Den hellige Ånd. Trekantens vandrette side mellem 0 og 1 med de farvede felter symboliserer de seks grundenergier med de seks tilværelsesplaner eller verdensaltet. Farvernes rækkefølge starter og slutter med indigofarven for at markere kredsløbsprincippet. Overgangen fra 0 til 1 indebærer uendelig mange udfoldelsesmuligheder for skabelse, sådan som det kommer til udtryk i verdensaltet.

Figur 4 Den skabende Guddom

Når figur 1, 2 og 3 lægges ovenpå hinanden, opstår figur 4 Den skabende Guddom. Trekantens 0X-side symboliserer Gud, Faderen eller den Ene, X1-siden symboliserer Sønnen eller De mange, og den vandrette side med de besjælede eller beåndede tal fra 0 til 1 symboliserer Den hellige Ånd.

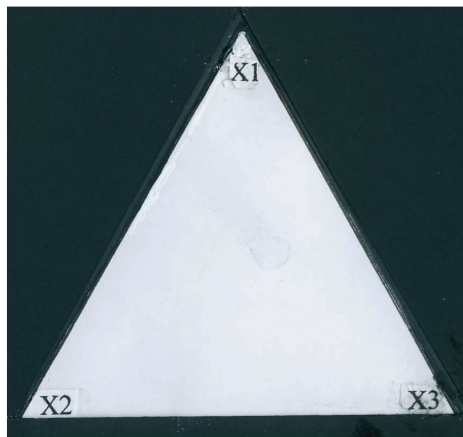
Betegnelsen for det levende væsen X1, X2, X3 og begreberne 'det immaterielle noget' 0X og X1 udelukker ikke hinanden, tværtimod, de komplementerer hinanden.

'Det immaterielle noget' 0X, Faderen, skaber og vedligeholder verdensaltet igennem Sønnen, idet Sønnen går gennem de seks tilværelsesplaner, mens Faderen forbliver det faste punkt og er 'usynlig'. På sin vandring er Sønnen 'synlig' som X1, og først efter den store fødsel bliver han 'usynlig' som 0X. Det er i denne tilstand, at Sønnen bliver ét med Faderen og bliver et organ i Guds primære bevidsthed.

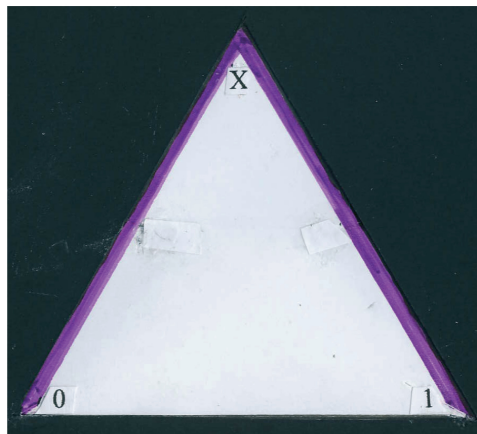
Der eksisterer ikke et mere intimt forhold end forholdet mellem Faderen og Sønnen, som det udfolder sig og kommer til udtryk gennem Den hellige Ånd. Treenigheden bestående af Faderen, Sønnen og Den hellige Ånd kan derfor heller ikke adskilles, men betinger gensidigt hinanden.

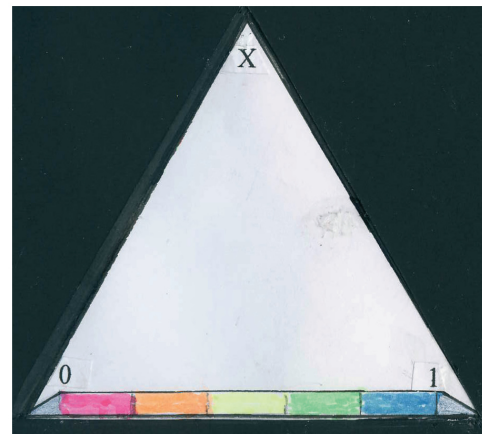
Den skabende Guddom

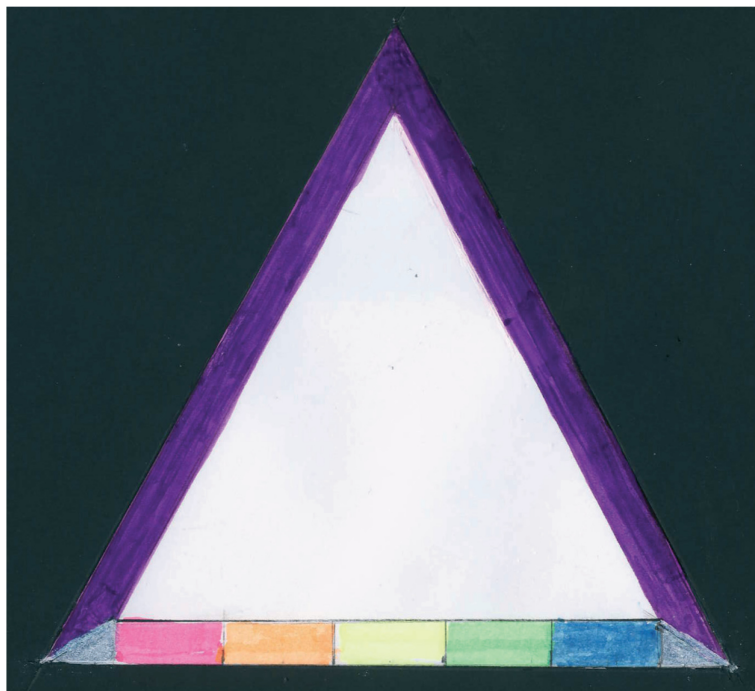
Figur 1: Gud/Faderen

Figur 2: Sønnen

Figur 3: Den hellige Ånd

Figur 4: Den skabende Guddom